

Arrest

nr. 250 112 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd op 06/06/1980 geboren als soennitische moslim in Bagdad. U studeerde Schone Kunsten aan de universiteit van Bagdad, waar u afstudeerde in 2003. In 2006 werd uw vader ontvoerd door milities in ruil voor losgeld, maar na enkele dagen werd hij bevrijd door de Amerikanen. In datzelfde jaar trouwede u met uw echtgenote, A.A.. Tezamen kreeg u vier kinderen: M.R. (°2007), Sa. (°2008), Si. (°2014) en Y. (°2018). U woonde met uw gezin in de Al-Qahira wijk en werkte sinds 2010 als fotograaf bij Afdeling 3 van het Ministerie van Onderwijs.

In 2013 werd uw broer doodgeschoten omwille van sektarisch geweld terwijl hij buitenkwam uit de moskee. In 2018 bezat u ook als bijberoep een restaurant in uw straat. Op 06/09/2018 kwamen sjjiitische militieleden naar uw restaurant en eisten dat u een poster van al-Sistani zou ophangen aan uw gevel. Toen u weigerde werd u in elkaar geslagen samen en gedwongen uw restaurant te sluiten. U verhuisde hierna samen met uw gezin naar de Palestinstraat.

In april 2019 werd u overgeplaatst van Afdeling 3 naar Afdeling 2 binnen het Ministerie van Onderwijs, en dit omwille van een grote aanwervingsgolf onder leerkrachten waarbij u moest helpen om op basis van een objectief puntensysteem de geschikte kandidaten te selecteren voor de vacature. Onder uw collega's werd er echter erg veel vals gespeeld met het systeem en werden alle dossiers bijna vervalst. U weigerde hier echter aan deel te nemen, ondanks het gegeven dat O.a.J., de rechterhand van de directeur van een andere sectie S.A., u constant probeerde om te kopen. In juni 2019 betrapte u op een dag O.a.J. terwijl hij uw lijsten vervalste. U meldde dit aan uw overste, A., die zei dat ze de dossiers opzij zouden leggen. Enkele dagen later, op 27/06/2019, kwam S.A. in eigen persoon naar uw kantoor om u tot de orde te roepen. De discussie escaleerde echter waarbij u sjjiitische heiligheden beledigde en jullie in een gevecht verwickeld geraakten. Nadat mensen jullie uit elkaar hadden gehaald, kon u via de cafetaria van uw werk ontsnappen. U belde naar uw overste, A., die u aanraadde verlof te nemen.

Op 30/06/2019 ging u naar het politiekantoor om klacht in te dienen tegen S.A.. Diezelfde dag nog kreeg u een dreigetelefoon waarbij men u vertelde dat u niet meer mocht terugkeren naar uw werk. Toen u weer thuiskwam, stond een witte auto u op te wachten. Twee mannen stapten uit en richtten hun wapen naar u, waarbij u in paniek botste tegen een andere auto en wegreed. U kon uw gezin onderbrengen bij uw tante. De volgende dag, op 01/07/2019, ging u opnieuw klacht indienen, ditmaal voor zowel de telefonische dreigement als voor de aanslag bij uw thuis. U besloot dat u Irak zou verlaten en contacteerde een vriend die een tentoonstelling hield in Griekenland. Via deze weg kon u op 02/09/2019 een Schengen-visum bemachtigen.

U verliet Irak 03/09/2019 en reisde via Griekenland naar België, alwaar u aankwam op 04/09/2019 en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielautoriteiten op 19/09/2019.

Sinds uw vertrek heeft men uw broer Z. gezegd dat uw familie u diende aan te geven of te verstoten, heeft men de gevel van uw ouders hun restaurant beklad, heeft men uw dochter indirect bedreigd in een winkel van een familievriend en is men op zoek gekomen naar uw gezin bij het huis van uw tante.

Ter staving van uw herkomst en asielmotieven legt u uw originele Iraakse identiteitskaart neer, uw woonstkaart, uw nationale en internationale rijbewijs en uw werkbadge. Daarnaast legt u ook kopieën neer van een reservatie bij een Grieks hotel, het proces-verbaal van uw beide klachten, de opvolging van uw klachten bij de rechter, de identiteitsbewijzen van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte, uw visumaanvraag, uw Schengen-visum, een document van het Ministerie van Onderwijs over een loonsverhoging, een tewerkstellingsbewijs bij het Ministerie van Onderwijs, een foto van uw paspoort en foto's van de beklade gevel van uw ouders hun restaurant.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reële risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om vermoord te worden door de sjjiitische milities en stam van S.A.. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat er geen twijfels worden geuit tegenover uw werkzaamheden bij het Ministerie van Onderwijs en de rol die u speelde bij de selectie van nieuwe leerkrachten.

Wat wél in twijfel wordt getrokken is uw principiële weigering om deel te nemen aan fraude bij voornoemde aanwervingsselectie en de problemen die u omwille van deze weigering gekend zou hebben. Uw algemene geloofwaardigheid wordt immers sterk ondermijnd door het grote aantal tegenstrijdigheden doorheen uw gehele asielrelaas.

Zo legt u vooreerst erg volatiële verklaringen af over het moment waarop u voor het eerst gesjoemel met uw eigen dossiers ontdekte en de stappen die u ten gevolge hiervan ondernam. Zo verklaart u initieel dat u het gesjoemel tien dagen of twee weken voor het gevecht met S.A. voor het eerst opmerkte (CGVS I p.16). Twee dagen na uw ontdekking meldde u het gesjoemel aan uw overste A. (CGVS I p.17) en tien dagen daarna vond dan het gevecht plaats (CGVS I p.17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat u het gesjoemel slechts één week voor het gevecht ontdekte (CGVS II p.3) en dat u het drie dagen voor het gevecht aan A. vertelde (CGVS II p.5). U zegt dan ook plots dat u het gesjoemel meerdere keren aan A. meldde, dat u het zelfs aan iedereen in uw bureau verschillende keren vertelde, maar dat niemand iets deed (CGVS II p.5). Daarnaast vertelt u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud dat de situatie escaleerde nadat u O.a.J. betrapte en tegenhield terwijl hij naar het magazijn ging. (CGVS I p.16). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vertelt u dan over een confrontatie met O.a.J. waarbij u zelf naar zijn bureau ging om hem te confronteren met het gesjoemel (CGVS II p.4-5). Wanneer u expliciet gevraagd wordt of u hem ook ooit confronteerde terwijl u hem naar het magazijn zag gaan, antwoordt u ontkennend maar zegt wel dat u hem een keer buiten het magazijn vroeg wat hij daar deed (CGVS II p.5). Dergelijke poging tot verklaring van de incoherentie volstaat niet gezien redelijkerwijs kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt betreffende het moment waarop de situatie escaleerde. Overigens komen ook uw verklaringen met betrekking tot de confrontatie in het magazijn evenmin overeen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u immers dat hij naar het magazijn ging op een moment dat alle collega's al naar huis waren. U wachtte immers speciaal tot na de werkuren om te controleren of hij naar het magazijn ging. Toen u hem dan vroeg wat hij daar deed, probeerde hij zich ervan af te maken met een grapje (CGVS I p.16). Tijdens het 2de gehoor gaf u dan weer aan dat u hem vroeg wat hij in het magazijn deed toen hij buitenkwam waarop hij antwoordde dat hij er met Al. was geweest hetgeen toch wezenlijk verschilt met uw eerste versie hieromtrent (CGVS II p.5). Alle bovenstaande verklaringen m.b.t. uw ontdekking van het gesjoemel en de daarmee verbonden confrontaties zijn erg divergerend en tasten daardoor de geloofwaardigheid van het hele gebeuren aan.

Voorts legt u enkele tegenstrijdige verklaringen af m.b.t. het verloop van het daaropvolgende gevecht met S.A. en uw pogingen om getuigen te zoeken van de zaak. Zo verklaart u eerst dat verschillende bewakers het gevecht zagen gebeuren maar niet ingrepen (CGVS I p.18). Daarna vertelt u dan weer dat toen de bewakers bij het gevecht kwamen, zij jullie uit elkaar haalden (CGVS II p.9-10). U zegt tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS ook dat u verschillende bewakers vroeg om voor u te getuigen, maar dat zij allen een excuus hadden om u te weigeren (CGVS I p.18). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verklaart u echter dat u enkel aan uw collega's vroeg om voor u te getuigen en niet aan de bewakers (CGVS II p.9). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen ontkent u eerst iets anders beweerd te hebben (CGVS II p.9). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen is echter niet in staat de tegenstrijdigheid op te heffen waardoor opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas wordt aangetast.

Daarnaast bent u ook ernstig tegenstrijdig wat betreft de dreigtelefoon die u gekregen zou hebben en het verloop van uw verschillende klachten bij de politie. Eerst zegt u dat u de telefonische bedreiging ontving op dezelfde dag als het gevecht met S.A. (CGVS-vragenlijst DVZ; CGVS I p.11), meer bepaald op 27/6. Daarna zegt u dat u de dreigtelefoon niet ontving op dezelfde dag als het gevecht, maar wel op dezelfde dag als uw eerste klacht bij de politie (CGVS I p.18), meer bepaald op 30/6. U voegt zelf ook toe dat het bij zonsondergang was (CGVS I p.18). Later verandert u uw verklaring echter nog een keer en zegt u de dreigtelefoon te hebben gekregen op 28/6 of 29/6, in ieder geval voor uw klacht (CGVS II p.10). Opnieuw voegt u zelf toe welk moment van de dag het was, maar dit keer herinnert u zich dat het middag was (CGVS II p.10). Gevraagd wat u aan het doen was op het moment dat u het bewuste telefoontje kreeg, antwoordt u zeer overtuigend dat u boodschappen aan het doen was (CGVS I p.18). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS zegt u echter dat u gewoon naast uw huis stond (CGVS II p.10). Gevraagd of u iets specifiek aan het doen was naast uw huis, antwoordt u ontkennend (CGVS II p.10). Geconfronteerd met het feit dat u eerder nog zeker was dat u boodschappen aan het doen was, herinnert u zich weer dat u inderdaad boodschappen aan het doen was (CGVS II p.10). Bovenstaande tegenstrijdige en volatiële verklaringen wekken opnieuw sterk de indruk dat u niet de gehele waarheid vertelt. Deze indruk wordt nog meer versterkt wanneer u gevraagd wordt om de dreigtelefoon te situeren tussen uw verschillende klachten.

Initieel vertelt u dat u één klacht ging indienen na het gevecht en dat u hierna, wanneer u telefonisch bedreigd werd, niet meteen klacht ging indienen maar pas later, na het incident waarbij u bijna beschoten werd aan uw auto, een tweede klacht indiende voor zowel de telefonische bedreiging als het incident met de auto (CGVS I p.19). Later veranderen uw verklaringen dan weer en zegt u dat uw eerste klacht zowel het gevecht als de dreigtelefoon betrof, en de tweede klacht enkel over het incident met de auto (CGVS II p.8; 10-11). Bovenstaande geheel aan tegenstrijdigheden maakt dat er geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de telefonische bedreiging die u zou hebben ontvangen.

Ook over het aantal keren dat u in totaal naar de politie ging en het verdere verloop van de procedure na uw klachten, legt u op zijn minst verwarrende en volatiele verklaringen af. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat op 3/7, 6/7 en 7/7 uw proces ging opvolgen (CGVS I p.13). U zegt zelfs letterlijk dat u op 7/7 bij de rechter ging (CGVS I p.13). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud beweert u dan weer nooit voor de rechter te zij verschenen (CGVS II p.11) maar wel het vonnis en de documenten van de procedure te hebben ontvangen op 7/7 (CGVS II p.11). Gevraagd of u na uw tweede klacht (i.e. na 1/7) nog ooit op het politiekantoor bent geweest, antwoordt u ontkennend "omdat de politie toch niks deed" (CGVS II p.11). Gevraagd of u dus nooit meer terug bij de politie bent geweest na de twee klacht zegt u dan weer dat u op 7/7 wel nog een keer ging om de papieren op te halen (CGVS II p.12). Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van een gerechtelijke procedure aangetast door uw divergerende verklaringen hieromtrent.

Ten slotte bent u ook ernstig tegenstrijd over de mislukte bemiddelingspoging via ene A.T.A. die u werd voorgesteld. Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaart u zeer duidelijk dat het uw collega A.I. was die u de bemiddeling voorstelde (CGVS I p.21-22). Meer zelfs, u vertelt dat hij dit voorstel deed op dezelfde dag van het gevecht met S.A. nadat u hem opgebeld had om te vragen om voor u te getuigen (CGVS I p.22). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS vertelt u echter een totaal ander verhaal. Ditmaal verklaart u dat u ongeveer een week na het gevecht gecontacteerd werd door ene R., een nieuwe collega die u nauwelijks kende (CGVS II p.6). Geconfronteerd met het feit dat u eerder vertelde dat het A.I. was die u de bemiddeling voorstelde, verklaart u dat het niet A.I. was maar wel R., en dat R. uw telefoonnummer via A.I. had weten te bemachtigen (CGVS II p.6). Deze verklaring is echter geenszins in staat bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. Gevraagd of u dan zelf A.I. vlak na het gevecht had gecontacteerd, zegt u dat u zich dit niet meer kan herinneren (CGVS II p.7). Geconfronteerd met het feit dat u vorige keer vertelde dat u A.I. meteen belde om te vragen om voor u te getuigen antwoordt u ontwijkend door te zeggen dat niemand als getuige voor u wou werken (CGVS II p.7). Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen doen opnieuw afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Gezien het feit dat u over zoveel verschillende aspecten van uw asielrelaas tegenstrijdig en volatiel bent, kan er geen geloof worden gehecht aan uw conflict met S.A. en de daaropvolgende vervolgingsfeiten. Hierbij dient ook aangestipt te worden dat er ook vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de logica van uw gedrag in het algemeen. U behoort tot de soennitische minderheid in Bagdad en staat daardoor -zoals u zelf eveneens aanhaalt in een minder machtige positie (CGVS I p.9). Toch gedraagt u zich allesbehalve naar deze realiteit. U vertelt zelf hoe u O.a.J. (die overigens de persoonlijke secretaris is van de algemeen directeur (CGVS II p.4)) niet grappig vond en hem negeerde wanneer hij tegen u praatte (CGVS I p.15-16). U vindt het klaarblijkelijk ook vanzelfsprekend dat u uw eigen overste op de vingers tikte wanneer die u niet verdedigde tegenover S.A. (CGVS I p.18). Daarnaast zou u nog eens een conflict laten escaleren met de sectiedirecteur S.A., die op de kop toe nauwe banden heeft met de Dawa partij, en hem in het openbaar uitschelden, een asbak naar hem gooien en de sjiitische leider Ammar Al-Hakim openlijk zwaar beledigen (CGVS I p.12; p.23). Daarna zou u een voorstel tot bemiddeling zelfs niet verder exploreren nadat u hoort dat het om iemand met banden met de milities gaat (CGVS II p.12). Dit gedrag mist elke logica en voorzichtigheid. Bijgevolg maakt u het niet aannemelijk dat u bovenstaand gedrag heeft gesteld en daardoor in de problemen bent geraakt.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat de problemen inzake uw restaurant na uw verhuis geen verder gevolg kenden en u dit evenmin aanhaalde als aanleiding voor een vertrek uit Irak (CGVS p.13).

Uw documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Uw originele Iraakse identiteitskaart, uw woonkaart, uw nationale en internationale rijbewijs, de identiteitsbewijzen van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte, en een foto van uw paspoort bevestigen allen uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.

Uw werkbadge, een document van het Ministerie van Onderwijs over een loonsverhoging en een tewerkstellingsbewijs bij het Ministerie van Onderwijs bevestigen uw verklaringen over de inhoud van uw werk, dewelke evenmin betwist worden. De reservatie bij een Grieks hotel, uw visumaanvraag en uw Schengen-visum bevestigen uw verklaringen m.b.t. uw reisweg, dewelke ook niet in vraag worden gesteld. De kopieën van het proces-verbaal van uw beide klachten en de opvolging van uw klachten bij de rechter hebben een zeer beperkte bewijswaarde gezien het niet om de originele documenten gaat en bovenstaande documenten gemakkelijk te vervalsen zijn (zie COI Focus: Irak: Corruptie en Documentfraude). De foto's van de bekladde gevel van uw ouders hun restaurant bewijzen op geen enkele manier dat het om uw ouders hun restaurant gaat en vertellen evenmin iets over de context van de boodschap.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.*

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de

veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U legt ook geen documenten neer die bovenstaande conclusie zouden kunnen weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van volgende bepalingen:
“- artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève
- artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980
- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)
- beoordelingsfout”.

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“2.1.1. De tegenstrijdigheden met zijn verklaringen bij de Noorse autoriteiten
Het C.G.V.S. bestrijdt het feit dat de eiser voor het ministerie van onderwijs heeft gewerkt niet. Zij bestrijdt wel dat de eiser gevraagd werd om aan een fraude deel te nemen en de aannemelijkheid van de verklaringen van de eiser daarover, voornamelijk op grond dat zijn verklaringen bij zijn eerst persoonlijke onderhoud niet vergelijkbaar met deze afgelegd bij het tweede onderhoud. De eiser wenst te benadrukken dat zijn moeder ziek was (COVID) op het moment dat de eiser voor de tweede keer gehoord werd. Hij was onder stress op dat moment, wat kan onduidelijkheden uitleggen. Voor de rest, veronderstelt de eiser dat een paar misverstanden plaatsvonden over zijn verklaringen.

a) Chronologie van de problemen met S.A.

De eiser zou tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het tijdperk tussen het moment dat hij vernomen heeft dat er werd gesjoemel met zijn eigen dossiers, het moment dat hij heeft dit besproken met zijn overste, A., en het gevecht met S.A..

De eiser moet toegeven dat hij niet meer precies weet wanneer hij voor de eerste keer dit heeft gesproken met zijn overste, A., maar hij heeft dit meerdere keren gedaan. Het is bijgevolg moeilijk om een inschatting te geven van de aantal delgen tussen de ontdekking van de fraude, zijn mededelingen aan A. en het moment van het gevecht.

b) De problemen met O.a.J.

De eiser zou onduidelijke verklaringen hebben afgelegd over het moment dat hij O.a.J. betrappt heeft.

De eiser heeft O.a.J. gezien in een magazijn, waar hij normaal niks had te doen. Het is inderdaad toen O.a.J. uit dit plek gekomen is dat de eiser hem heeft geconfronteerd. De eiser heeft nooit verklaard dat O.a.J. een "grapje" zou hebben proberen te doen. Het was zeker niet de sfeer van het gesprek en de toon om grapjes te doen. O.a.J. bleek niet bereid om zich te verdedigen en een uitleg te geven, enkel dat hij een dossier wilde nakijken.

c) De getuigen van het gevecht met S.A.

De eiser zou tegenstrijdige verklaringen over het gedrag van de bewakers tijdens zijn gevecht met S.A. en of zij tussengekomen hebben.

De herinneringen van de eiser over het verloop van dit gevecht zijn verward. Toen het gevecht gedaan was, nadat de eiser meerdere slagen gekregen had, heeft de eiser gezien dat bewakers aanwezig waren. Er waren veel personen rond hem. Het is helemaal niet duidelijk voor de eiser wie tussenkomen heeft. De eiser denkt dat het is omwille van de sociale druk van deze aanwezige personen dat S.A. stopte met het gevecht, niet per se omdat bewakers of collega's fysiek tussenkwamen.

De eiser zou evenals tegenstrijdig zijn of hij gevraagd heeft aan zijn collega's maar ook aan de bewakers om te getuigen van dit gevecht.

De eiser wenst duidelijk te maken dat hij niemand persoonlijk aangesproken heeft. Rechtstreeks na het gevecht, heeft de massa rond hem aangesproken - dus zijn collega's maar ook de bewakers - om te vragen of zij kunnen getuigen van wat zij net hadden gezien, maar niemand aanvaardde dit te doen.

d) De telefonische bedreigingen

Over de telefonische bedreigingen, zou ook de eiser tegenstrijdig zijn.

De chronologie tussen het gevecht met S.A., die bedreiging en het neerleggen van een klacht bij de politie zou onduidelijk zijn.

De eiser werd meermaals ondervraagd over deze verschillende gebeurtenissen en de eiser werd verward over wat precies gevraagd werd.

De eiser bevestigt dat de telefonische bedreiging en het gevecht met S.A. vonden plaats op dezelfde dag (op 27/06) maar dat hij pas op 30 juni een klacht indiende.

Toen de eiser opgebeld werd, was hij toen inderdaad in een winkel. Hij is buiten de winkel gegaan op de oproep te antwoorden. De eiser was niet thuis maar dichtbij zijn huis. Hij veronderstelt dat er een misbegrip was of een vergissing in de vertaling over dit element.

e) De klachten bij de polities

De eiser legde uit meerdere klachten bij de polities te hebben ingediend. Het zou niet duidelijk zijn welke klachten betreffen welke feiten.

De eiser bevestigt da zijn eerste klacht ging over het gevecht met S.A. en de telefonische bedreigingen, die op dezelfde dag plaatsvonden. De tweede klacht betrof de inval op zijn huis.

Betreffende de aantal klachten en de exacte procedures, bevestigt de eiser dat hij enkel bij de polities zich voorstelde en nooit bij de rechter. Hij heeft niettemin documenten van de rechter door de politie gekregen, zodat de eiser vermoedt dat tijdens zijn eerst persoonlijk onderhoud en misbegrip plaatsvond en werd verkeerd begrepen dat de eiser persoonlijk zich bij de rechter voorstelde.

f) De bemiddeling

De eiser legde uit dat een bemiddeling voorgesteld werd.

De eiser heeft tijdens zijn eerst onderhoud in kort uitgelegd dat het is door zijn collega A.I. dat hij gecontacteerd werd. Tijdens zijn tweede onderhoud, kreeg de eiser om meer in details te gaan over die contact. De eiser legde inderdaad uit dat het is via A.I. dat een zogenaamde R., die een rechtstreeks collega van A.I. was, hem had gecontacteerd. De eiser gebruikte inderdaad zijn professionele nummer niet meer zodat R. de contact van A.I. nodig had om het persoonlijke telefoonnummer van de eiser te kunnen hebben.

2.1.2. De onaannemelijkheden

Verwerende partij vindt onaannemelijk dat de eiser, die soenniet is, en werkte samen met sjiieten, laat een conflict met S.A. escaleren, hem publiek beledigde en de sjiiet leider Ammar Al Hakim beledigde. De eiser kon het niet meer dragen. Hij had zo veel gezien, gekend,... zijn conflict met S.A. was de druppel die de rug van de kameel brak: de eiser was enorm boos en kon niet meer rustig blijven. Het is niet per se aannemelijk dat de eiser onredelijk acteert wanneer hij onder de woede handelt...

2.1.3. De neergelegde documenten

Ter ondersteuning van zijn VIB, heeft de eiser talrijke documenten kunnen neerleggen.

Deze documenten werden pas in kopie neergelegd.

De eiser benadrukt dat omwille van huidige sanitaire crisis, het bijna onmogelijk is om originele documenten te bekomen. De eiser heeft bijgevolg zijn best gedaan om, ten minst, kopie van de documenten te voorleggen.

Gezien deze bijzondere omstandigheden, moet de verwerende partij analyseren in welke maat deze documenten conform zijn met de verklaringen van de eiser en zijn vrees voor vervolging staven.

Voor de rest, verwijst de verwerende partij naar corruptie in Irak.

De eiser vindt opmerkelijk dat verwerende partij verwijst naar wederspreidt algemen corruptie in Iraq om enige bewijswaarde aan de neergelegde documenten te ontheffen, terwijl zij beweerde dat de verklaringen van de eiser over corrupties in zijn eigen ministerie ongeloofwaardig zouden zijn.

Het feit dat het land zwaar getroffen is door corruptie is een aanwijzing dat het aannemelijk is dat ambtenaren die zich verzetten tegen deze corruptie mogen problemen kennen met hun collega's of milities die deze corruptie gebruiken om rijker te worden.

Het middel is gegrond."

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker het volgende:

"Er wordt niet betwist door het CG VS dat de meeste criteria voor het verlenen van de subsidiaire bescherming vervuld zijn: er is sprake van een gewapend conflict met willekeurig geweld. Alleen wordt er beschouwd dat het niveau van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om te kunnen spreken van een risico op het leven of fysieke integriteit door loutere aanwezigheid in Bagdad. Echter moet worden erkend dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad bijzonder hoog is.

De conclusie van het CGVS komt niettemin in strijd met de inhoud van het rapport CEDOCA van maart 2019.

Het administratieve dossier houdt niettemin geen actualisatie, sinds maart 2019, over de huidige veiligheidssituatie, terwijl één jaar en half afgelopen werd toen de bestreden beslissing genomen werd.

Dit gebrek aan actuele informatie betreffende een land waarin de veiligheidssituatie als zeer vluchtig kan beschouwd worden schendt de plicht van de verwerende partij om de aanvraag tot internationale bescherming zorgvuldig te analyseren.

Daarenboven is de situatie in constante evolutie en het is niet mogelijk voor het CGVS om te voorspellen wat de situatie zal zijn morgen.

Het is bovendien niet adequaat te stellen dat dit geweld "doelgericht van aard is", terwijl het uitdrukkelijk is geschreven dat slachtoffers voornamelijk burgers zijn.

Terwijl het CGVS oordeelt dat er willekeurig en gewelddadige incidenten regelmatig plaatsvinden in Bagdad, maar dat hun bereik niet van die hoogte is dat artikel 48/4, §2, c) kan worden toegepast is het uiterst onduidelijk op welke criteria het CGVS zich baseert om die grens te trekken.

Gezien het aanwezig willekeurig geweld en de voorspellingen dat dit gaat voortduren en verergeren moet er, in tegenstelling tot wat het CGVS heeft geoordeeld, en overeenkomstig de informatie zowel uit het administratief dossier als uit eenduidige externe bronnen, geconcludeerd worden dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad wel van die aard is dat de loutere aanwezigheid ene reëel risico betekent op levensbedreiging.

Bovendien, en conform met artikel 4 van de richtlijn kwalificatie, moet bovendien de beoordeling van de internationale bescherming rekening houden met "met diverse elementen betreffende het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker". Dit heeft als gevolg, volgens de rechtspraak Elgafaji van EU Hof van Justitie van 17 februari 2009 (C-465/07) dat "in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn".

In haar beslissing stelt de verwerende partij evenals dat het geveeld nu de vorm van intimidatie en afpersing neemt, niet per se grootschalige bomontploffing.

In dit kader, het feit dat het niet bestreden is dat de eiser soenniet is maar ook een ambtenaar was bij het ministerie van onderwijs verhoogt het risico dat hij getroffen wordt door deze akten van geweld. Verwerende partij analyseert deze elementen niet.

Verzoeker meent dan ook dat, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de vluchtelingenstatus hem niet toegekend zou kunnen worden, hij ten minste aantoonbaar een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/4, §2, c).”.

2.2. In de verweernota van 29 oktober 2020 verwijst verweerder, middels URL, naar de COI Focus “*Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak*” van 20 maart 2020.

2.3. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota met volgende stukken neer:

“1. Klacht d.d. 1/7/2019 met beëdigde vertaling

kopij met stempels – er wordt geen origineel afgeleverd van een strafdossier

2. Klacht d.d. 30/6/2019 met beëdigde vertaling

kopij met authentieke stempels – er wordt geen origineel afgeleverd van een strafdossier

3. Brief aan onderzoeksrechter d.d. 3/7/19

kopij met authentieke stempels – er wordt geen origineel afgeleverd van een strafdossier

4. Telefonieonderzoek d.d. 2/7/19

kopij met authentieke stempels – er wordt geen origineel afgeleverd van een strafdossier

5. Document uit strafdossier d.d. 7/7/19

kopij met authentieke stempels – er wordt geen origineel afgeleverd van een strafdossier

6. Nieuw stuk: clanakte van verstoting uit de clan op 14/8/20 – origineel

7. Enveloppe waarmee stukken ontvangen van neef advocaat d.d. 5/10/20

8. Krantenartikel: BBC, ‘Iraq attack: Twin suicide bombings in central Baghdad kill 32’, 21.01.21”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn

verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat zijn moeder ziek was ten tijde van zijn tweede persoonlijk onderhoud en hij onder stress stond. Te dezen kan worden opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is. Daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

De aangevoerde stress vormt dan ook geen aannemelijke verklaring voor de manifeste en veelvuldige ongerijmdheden in zijn verklaringen en de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, zoals vastgesteld en omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing. De elementen van deze motivering luiden als volgt:

- verzoeker legt erg volatieve verklaringen af over het moment waarop hij voor het eerst gesjoemel met zijn eigen dossiers ontdekte en de stappen die hij vervolgens ondernam;
- hij legt tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het verloop van het daaropvolgende gevecht met S.A. en zijn pogingen om getuigen te zoeken van de zaak;
- verzoeker is ernstig tegenstrijdig wat betreft de dreigtelefoons en het verloop van de verschillende klachten bij de politie;
- verzoeker legt ook verwarrende en volatieve verklaringen af over het aantal keren dat hij in totaal naar de politie ging en het verdere verloop van de procedure na zijn klachten;
- verzoeker is ernstig tegenstrijdig over de mislukte bemiddelingspoging via A.T.A. die hem werd voorgesteld;

- verzoekers gedrag mist elke logica en voorzichtigheid gelet op zijn behoren tot de soennitische minderheid in Bagdad.

7. Verzoeker tracht de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden.

De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. In het kader van de asielpcedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielaas raken. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

Waar verzoekers raadsman ter zitting wijst op het onderscheid tussen een rechter en een onderzoeksrechter, kan dit niets wijzigen aan de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat hij op 7 juli bij de rechter ging (notities van het persoonlijk onderhoud van 17 juni 2020, p.13), doch tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweert nooit voor de rechter te zijn verschenen maar wel het vonnis en de documenten van de procedure te hebben ontvangen op 7 juli (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 augustus 2020, p. 11). Verzoekers strijdige verklaringen over zijn voorgehouden bezoek aan een rechter ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

In de mate dat verzoeker stelt dat hij zo boos was dat hij niet meer rustig kon blijven, merkt de Raad op dat het niet aannemelijk is dat een persoon die behoort tot de soennitische minderheid in Bagdad openlijk en publiekelijk een afkeurende houding ten aanzien van de sjieten laat blijken en dat wel degelijk een voorzichtigere houding kan worden verwacht. De vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande verzoekers ongeloofwaardig gedrag zijn terecht en pertinent en worden door verzoeker geenszins dienstig weerlegd.

8. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Deze hebben enerzijds betrekking op elementen die niet ter discussie staan, zoals verzoekers identiteit en herkomst, zijn tewerkstelling bij het Ministerie van Onderwijs en zijn reisweg.

Ingevolge de zeer beperkte bewijswaarde van Iraakse documenten (namelijk proces-verbaal klachten en opvolging van deze klachten bij de rechter, waarvan nieuwe kopieën voorzien van stempel en vertaling ter zitting werden neergelegd) alsook de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat de neergelegde foto's betrekking hebben op het restaurant van zijn ouders, noch iets vertellen over de context van de boodschap op de bekladde gevel (foto's) vermogen deze stukken anderzijds evenmin verzoekers geloofwaardigheid te herstellen.

Bovendien heeft verzoeker tegenstrijdige en volatiele verklaringen afgelegd aangaande (de inhoud en het tijdstip van) de door hem ingediende klachten, het aantal keren dat hij in totaal naar de politie ging en het verdere verloop van de procedure na zijn klachten, wat de bewijswaarde ondergraaft van de door hem neergelegde klachten en opvolging van deze klachten bij de rechter (zowel de documenten voorgelegd bij het CGVS als deze die nogmaals worden neergelegd ter zitting).

Verzoeker legt ter zitting het document "*clanakte van verstoting uit de clan op 14/8/20*", waaruit blijkt dat verzoeker door zijn stam verstoten is. Gezien geen geloof gehecht wordt aan verzoekers relaas inzake de door hem aangekaarte fraude, noch aan zijn bewering dat hij de sjiitische heiligheden heeft beledigd, is evenmin aannemelijk dat zijn stam hem hierom zou verstoten. Gelet op het feit dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en gezien de zeer beperkte bewijswaarde van Iraakse documenten, kan dit document geenszins aantonen dat verzoeker werd verstoten door zijn stam. Dit klemt te meer nu verzoeker op generlei wijze omschrijft op welke wijze hij geïnformeerd werd over de vermeende (procedure van) verstoting uit zijn stam.

De ter zitting neergelegde enveloppe toont hoogstens aan dat verzoeker post heeft ontvangen uit Irak, maar brengt niets bij aan zijn relaas.

Het ter zitting neergelegde krantenartikel heeft geen betrekking op verzoekers persoon en kan aldus niet aantonen dat verzoeker persoonlijk zou worden vervolgd in geval van terugkeer naar Irak.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals deze ook blijkt uit de update van verweerder ingevolge de verweernota van 29 oktober 2020, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de informatie in het administratief dossier niet actueel is, maar toont met geen enkel objectief element aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief of verouderd is, noch dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Bovendien bracht verweerder middels zijn verweernota een update van de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad aan. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken; het ter zitting bijgebrachte artikel inzake twee bomaanslagen in Bagdad op één dag in 2021 kan geen afbreuk doen aan de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie.

Waar verwezen wordt naar verzoekers profiel van soenniet en zijn werkzaamheden als ambtenaar bij het ministerie van Onderwijs dient er op gewezen dat deze elementen niet aanzien kunnen worden als "*persoonlijke omstandigheden*" die maken dat verzoeker, in vergelijking met andere personen, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad. In dit verband herneemt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij problemen heeft gekend omwille van zijn werkzaamheden bij het ministerie van Onderwijs.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS